

**Ο Λουλούδας έστειλε και δεύτερη επιστολή στον Τοπικό τύπο**

**ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΠΙΚΟ ΤΥΠΟ**

ΧΑΝΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

5 Απριλίου 1997

ΤΟ ΡΙΖΙΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στην εποχή μας και σήμερα

**Μανώ λης Αθουσάκης ή Λουλούδας**

Από τους Κάμπους Κεραμιών, ετών 85

Κύριε διευθυντά,

Επειδή ο τάφος μου είναι ανοιχτός και φοβούμαι μήπως η πλάκα δε δεχτεί να με σκεπάσει αποφάσισα να γράψω και πάλι αυτές τις λίγες αράδες πιστεύοντας ότι ενεργώ σύμφωνα με την εντολή των προγόνων μου και μεγάλων μου δασκάλων, του ριζιτικού τραγουδιού, που είναι να υπερασπίζομαι το ριζιτικό τραγούδι και να το παραδώσω και εγώ στους νεότερους όπως μου το παρέδωσαν.

Το ριζιτικό τραγούδι έζησε στους πρόποδες των Λευκών Ορέων ήρεμο και ατάραχο. Εκεί εδιδάσκοντονε χωρίς πένα και χαρτί, χωρίς δασκάλους και σχολεία, από ανθρώπους αναλφάβητους και μεταφέρουντονε από στόμα σε στόμα και από γενιά σε γενιά για

αρκετούς αιώνες.

Σήμερα όμως, από τα χωριά που βρίσκονται στους πρόποδες των Λευκών Ορέων, οι νέοι έχουν φύγει προς την πόλη και το Ριζιτικό τραγούδι δεν έχει πού ν' απλώσει τις ρίζες του. Γι' αυτό τους ακολούθησε στην πόλη.

Στην πόλη όμως, κάποιοι πιτηδείοι που κρύβονται άλλος πίσω από ένα δίπλωμα, άλλος πίσω από μια υπηρεσία και άλλος πίσω από μια οργάνωση και ψάχνου-νε για αυτοπροβολή, πιστεύουνε ότι το ριζιτικό τραγούδι είναι ξέφραγο αμπέλι, μπήκανε μέσα και αλωνεύουνε ανενόχλητοι.

Αφορμή που με ανάγκασε να γράψω και πάλι αυτές τις λίγες αράδες είναι ότι σήμερα στις παρέες που τραγουδούνε ριζιτικά, λένε πάρα πολλά κατασκευασμένα από διάφορους φιλόδοξους για να περάσουνε το όνομά τους πίσω από το κάθε τραγούδι, παρακινώντας έτσι τους νέους που θέλουνε να μάθουνε τα παραδοσιακά μας τραγούδια, να μαθαίνουν το τραγούδι του τάδε ή του τάδε, και να μη μαθαίνουν τα τραγούδια που εμείς των έχομε παραδώσει, όπως τα βρήκαμε από τους προγόνους μας.

Ένα άλλο θλιβερό γεγονός είναι ότι διάφορες τοπικές αρχές και οργανώσεις κάνουνε κάθε τόσο διαγωνισμούς νέων ριζιτικών τραγουδιών, τα οποία αναγνωρίζουνε σαν ριζιτικά (χωρίς να' χουνε γνώσεις) και χωρίς να τραγουδηθούνε, ούτε μπορούνε να τραγουδηθούνε και τα βραβεύουνε.

Έτσι αναγκάζουνε τους νέους να μαθαίνουνε τα νέα τους ριζιτικά, όπως βρί-ακουνε και αφελείς παλιούς τραγουδιστές που γνωρίζουνε τα παλιά ριζιτικά αλλά γράφουνε και τραγουδούνε τα νέα που είναι πιο πολύ ασυναρτησίες, προκειμένου να αποσπάσουνε ένα βραβείο γιατί στα παλιά δεν δίνουνε βραβεία.

Και έτσι έχει στηθεί ένας πρώτης τάξεως οργανισμός για τον αφανισμό του ριζιτικού τραγουδιού, που οι αναλφάβητοι προγονοί μας έχομε δημιουργήσει και διατηρήσει τόσους αιώνες και το παρέδωσαν σε μας μεταφερόμενο από στόμα σε στόμα και από γενιά σε γενιά.

Από το τελευταίο σκαλοπάτι του τάφου μου κάνω έκκληση σε αυτούς που προ-βαίνουν σε τέτοιες ενέργειες να τις σταματήσουν και να δουν με σοβαρότητα αυτό που είπε ο ψυχίατρος Αντώνης Αιοδάκης στο δεύτερο συνέδριο του Ριζιτικού Τραγουδιού στις 11-12-93 στην αίθουσα της Αγίας Σοφίας στον Αποκόρωνα «ΑΣΤΕ ΤΟ ΡΙΖΙΤΙΚΟ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΩΣ» και τους λέω ακόμη ότι το ριζιτικό εδιδάχτηκε μόνο στο πανεπιστήμιο των Αευκών Ορέων και όσοι δεν εσπουδάσανε σε αυτό, δεν το γνωρίζουνε, ούτε μπορούνε να το εκφράσουνε.

Και ακόμη κάνω έκκληση σε αυτούς που σπουδάσανε στο πανεπιστήμιο των Αευκών Ορέων και γνωρίζουνε και αγαπούνε το ριζιτικό τραγούδι να κάμουνε μια οργάνωση που θα αντιδράσει σε αυτές τις ενέργειες, να καταργήσει κάθε νέο ριζιτικό τραγούδι και να επαναφέρει το παλιό στη θέση που εμείς το παραδώσαμε.

Ευχαριστώ για την φιλοξενία

**ΜΑΝΩΛΗΣ ΑΘΟΥΣΑΚΗΣ ή ΛΟΥΛΟΥΔΑΣ.**

Στην κατηγορία του Λουλούδα από πλευράς γνώσεων «όχι και από φωνή» υπάρχουνε αν όχι πενήντα τουλάχιστον τριάντα αλλά κανείς δεν κατάφερε να γράψει έστω και μια επιστολή και να την δημοσιεύσει για να εκφράσει τις αντιδράσεις του όπως έκανε ο Λουλούδας, γιατί όλοι είναι παγιδευμένοι στις διάφορες οργανώσεις και έτσι χάνεται η φωνή τους, ενώ σε συζητήσεις εκφράζουνε τις αντιθέσεις τους αλλά μόνο στα καφενεία.

Αν οι άνθρωποι αυτοί είχανε φωνή η τύχη του Ριζιτικού Τραγουδιού θα ήταν διαφορετική. Ας ελπίσουμε ότι η φωνή του Μανώλη Αθουσάκη ή Λουλούδα θα ξυπνήσει τους φίλους του Ριζιτικού και θα ακολουθήσουνε τον δρόμο που μας υπόδειξε για την σωτηρία του Ριζιτικού Τραγουδιού.

Είναι καθήκον και ευθύνη όλων μας.

**Ας είναι αιώ νια του η Μνήμη**